

Стояла тиха осінь на землі

Ірина Жиленко

Стояла тиха осінь на землі...
А я живу.
В тінях і плямах сонячних...
Прикривши віями очей хмільнистий крик,
Я бачу буйножовті вальси соняхів
Крізь голубу опущеність повік.
І в біль доріг, розгублена, не смію
Розкрити зіниць гарячі горизонти,
Бо так заколисалось на віях
Розморене, пухнасте сонце.
Душі моєї сокорина рань
Змиває груди в сонячному громі.
І вже нема ні стежок,
ні терзань —
Лиш соняхи і ця щаслива втома...
Вечірня втома мідяних долонь,
Що цілий день в серпневій заметілі
Співали долю тихих оболонь,
Співали працю —
смуглі гімни тіла.
І потекла зелена річка гону
В поснулі заводі бездонних рук.
А сонце обіперлося червоно
На плечі луків.
Погасла дня темно-вишнева грань...
Лиш вальси хмар
і жовтуватий спомин.
І вже нема ні втіх,
ані терзань —
Лиш соняхи
і ця щаслива втома.